

v malom«; ďalej v smysle bodu 1. a) § 9. zákona č. 533/1919 zapravuje sa daň v tomto prípade zo všetkého množstva, do živnosti dopraveného.

Pri tom zákon nikde nečiní rozdielu medzi vínom už zdaneným a nezdaneným.

§ 12. tohoto istého zákona zvlášte disponuje o tom, že majiteľ nápojov ako sa má zabezpečiť proti dvojnásobnému zdaneniu v tom prípade, keď sa nápoje sice odvezú do iného podniku alebo do inej miestnosti, ale aj ďalej zostanú byť majetkom tohoto istého majiteľa.

Konečne § 6. tohoto zákona ustáľuje, že práva a povinnosti, plynúce z toho zákona platia samostatne pre každú jednotlivú domácnosť a každý jednotlivý živnostenský podnik toho, na koho sa vzťahujú ustanovenia tohoto zákona.

Z týchto plynie, že otázna nápojová daň má byť platená v každom prípade, keď nápoje (víno) boli dopravené do živnosti nového majiteľa bez ohľadu na to, či nápojová daň od týchto nápojov bola už platená, alebo nie.

Zrejme je tedy, že sudy dôchodkové porušily zákon, keď odprej zavedenie dôchodkového pokračovania preto, lebo od otázného vína nápojová daň už raz bola platená.

Preto Najvyšší súd vyhovujúc opravnému prostriedku generálneho prokurátora pre zachovanie právnej jednotnosti dľa odstavca 4. § 44. Trpp. vyrieknul, že bol zákon porušený.

Toto rozhodnutie však dľa posledného odstavca § 442. Trpp. nemá účinku na stránky.

(Č. Kr. III. 899/23, zo dňa 21. II. 1924.)

Dr. J. Kotyza:

Zásadní rozhodnutí Nejv. voj. soudu.

Dozorčího desátníka u vojenského útvaru, jehož velitel jest povolán zakročiti proti vojínu-pachateli, jest považovati oproti tomuto za vrchnost po rozumu § 479. v. tr. z.

Věc nelze pokládati za uzamčenou ve smysle § 462 e) v. tr. z., trčí-li v uzavřeném zámku příslušný klíč.

Kdy kvalifikace téže zločinné krádeže dle lit. e § 466. v. tr. z. vylučuje onu podle lit. c) téhož §.

Obžalovaný vojn odsouzen mimo jiné také pro zločin krádeže dle §§ 457., 362. e), 466. c) a e) v. tr. z. na základě §§ 468., 92. a 125. v. tr. z. ke čtyřměsíčnímu zotřesenému žaláři a podle § 3:4. z. č. 75/19, ke ztrátě volebního práva.

Proti tomuto rozsudku uplatňoval obžalovaný zmatek podle § 358:9:b v. tr. ř. tvrzením, že soud neprávem nevzal zřetelle k ustanovení § 479. v. tr. z., ačkoli zjistil, že obžalovaný, jenž byl odkomandován jako písař k zemskému vojenskému velitelství a téhož dne, kdy krádež u své rotě spáchal, k tomuto novému velitelství odešel, všechny odcizené peníze a předměty ihned vrátil účetnímu četaři H. a dozorčímu desátníku vojínu

G., kteří, když krádež ještě téhož dne vyšla na jevo a podezření padlo na obžalovaného, odebrali se za ním k Z. V. V. a tam obžalovaného vybědli, aby ukradené věci vrátili. Obžalovaný prý jak v době spáchání, tak i v době zjištění krádeže nepodléhal již pěšímu pluku č. X, nýbrž Z. V. V. a nebyl proto služebně podřízen jmenovanému dozorčímu desátníku a nespadal v okruh jeho působnosti.

Poněvadž dále celá škoda byla nahrazena dříve, než-li se stalo nějaké další oznámení na jinou vrchnost, jsou prý dány veškeré náležitosti účinné lftosti podle § 479. v. tr. z.

Dle čl. 151. služ. ř. (A-1 : a) disciplinární trestní právo nad vojenskými osobami odkomandovanými od jednoho vojenského útvaru k jinému, vykonává všeobecně představený v tomto přidělení, běží-li však o trestný čin, který byl spáchán za dřívějšího služebního poměru, náleží právo trestati veliteli dřívějšímu, který pak požádá nového představeného, aby se postaral o odpykání trestu; že pak i vyšetření skutkové povahy trestných činů, spadajících pod vojenskou soudní pravomoc, přísluší veliteli, vyplývá mimo jiné z článku 165., 179., 181. služebního řádu.

Obžalovaný dopustil se předmětné krádeže ještě u své roty dříve, než-li se odebral k Z. V. V., kde služby ani nenastoupil, byv jako nespolehlivý ještě téhož dne odeslán zpět; byl proto k zakročení proti němu povolán velitel 9. roty a jest dozorčí orgán zmíněného velitele považovati za vrchnost ve smyslu § 479. v. tr. z.

Bylo proto zmatečnou stížnost v této části zamítnouti po rozumu § 371., 2. odst. v. tr. ř. jako neodůvodněnou.

S hlediska zmatku § 358. č. 10. v. tr. ř., kvalifikace krádeže na uzamčeném statku podle § 462. e) v. tr. z., ačkoliv zjištěno, že kufík byl sice uzamčen, že však v zámku malézal se klíč, jest názoru zmatečné stížnosti přisvědčiti, že nelze považovati věc za uzamčenou, když v uzamčeném zámku příslušný klíč byl ponechán. Klíč, sloužící právě k tomu, aby uzávěru bez jakékoliv námahy odstranil a tohoto účelu dosáhne se pouhým otočením v zámku třetího klíče, právě tak snadno, jako dají se otevřít i neuzamčené dvěře pouhým stisknutím kliky. Teprve stáhnutím klíče ze zámku stává se uzávěra věci účinnou, poněvadž klíče zbavený uzavřený zámek tvoří skutečnou překážku, jež dle úmyslu držitelova má volný přístup k věcem malézajícím se v uzamčeném prostoru a jejich libovolné použití ztížiti.

S kvalifikací předmětné krádeže podle § 462. e) v. tr. z. nelze proto souhlasiti.

Nepřílehavou jest však také kvalifikace zmíněné krádeže jako zločin také podle § 466. c) v. tr. z., neboť okolnost která by tuto kvalifikaci odůvodňovala, totiž snadný přístup ku věci ukradené, jest již vystižen kvalifikací podle § 466. e) v. tr. z.

Zákon chtěl postihnouti těžším trestem ony krádeže, jež byly spáchány osobami, které stojí ve zvláštním poměru k poškozenému, jestli tento poměr na jedné straně ulehčuje podmínky zlodějského zasáhnutí, na druhé straně však stěžuje jinak potřebný dozor a proto předpokládá určitý stupeň důvěry v rozvahu přicházejících osob.

Zvýšení ochrany majetku ve směru naznačeném není zapotřebí, dosáhne-li zákonem téhož účelu jinou cestou; tak jest tomu povšechně při krádeži na spoluvojínu, kde kvalifikační moment § 466. e) v. tr. z. nespočívá jediné na vlastnosti pachatelově a kde zvýšeným trestem má se postihnouti zajisté též porušení jedné ze stěžejních mravních zásad vojína (nedotknutelnost cizího majetku), nýbrž kde spatřovati jest kvalifikační moment zároveň i ve vlastnosti ukradených věcí následkem jejich snažší přístupnosti tak, jako jest tomu i v případech krádeží na ubytovatelích, službovácích a podobně.

Přes to nebylo však možno stížnosti s hlediska uplatňovaného zmatku vyhověti, nebo zločinná podstata této krádeže se odpadnutím kvalifikace podle § 462. e) a 466. c) v. tr. z. nemění, ježto za všech okolností zůstává nedotčenou kvalifikace této krádeže podle § 466. e) v. tr. z. a proto zůstává nezměněnou i po vyloučení obou zmíněných kvalifikačních momentů trestní sazba, podle níž byl obžalovanému trest vyměřen (nižší sazba § 468. v. tr. z.); nápravu hledati bylo by možno jediné cestou odvolání, pokud by toto bylo dle ustanovení §§ 333. a 332. : 3. v. tr. ř. vůbec přípustno, poněvadž odpadnutí jednotlivých kvalifikačních momentů znamenalo by jenom oslabení přitěžující okolnosti vícenásobné zločinné kvalifikace, která na trestní sazbu nemá vlivu a ke které soud v tomto případě ostatně ani nepřihlížel. (Rozhodnutí ze dne 27. února 1924, čj. P 757/23.)

Rozkaz daný zásobovacímú vojínú, aby po ukončené výrobě chleba oprášil stěny nad kotly, jest rozkazem služebním.

Vojenský prokurátor žaloval obžalovaného pro zločin porušení subordinaace podle §§ 145., 146. a), c) a 147. v. tr. z. spáchaný tím, že obžalovaný, obdržev 4. I. 1924 v pekárně divisiního proviantního skladu od dozorcího desátníka rozkaz, aby očistil stěny nad kotly, počal mu odmlouvat, nadávati a křičeti a konečně jej udeřil po tváři.

Nalézající soud odsoudil obžalovaného pro zločin dle § 153. v. tr. z., vzav za prokázáno, že zmíněný rozkaz byl obžalovanému udělen po práci a metýkal se služby zásobovací, aniž s ní přímo souvisel, nýbrž že to byl pouze rozkaz pořádkový, jemuž se obžalovaný násilným vztažením ruky proti nadřízenému zprotivil.

Proti tomuto rozsudku podal voj. prok. zmateční stížnost vytýkaje předně, že rozsudek neprávem vymýtil poměr služby, ačkoliv svědek des. V. výslovně uvedl, že po skončené výrobě chleba mařídil, by obžalovaný oprášil pozorně stěny u pece a že obžalovaný jako sázeč měl si dáti pece do pořádku, dále ač svědek H. uvedl, že celá událost se stala ještě při zaměstnání, ač také rotm. H. potvrdil, že se stala mezi zaměstnáním.

Poněvadž rozsudek ony svědecké výpovědi pomínul mlčením, vidí v tom zmatečná stížnost zmatek dle č. 5. § 358. v. tr. ř. pro neúplnost o rozhodných skutečnostech.

Dále uplatňujíc zmatek dle č. 10. § 358. v. tr. ř., obrací se zmatečná stížnost proti názoru soudu, že šlo o rozkaz pořádkový, a dovozuje, že jednalo se o zvláštní služební rozkaz, neboť prý dle článku 28. a 40. slu-

žební knihy a-10. l) mají vojíní zásobovacího sboru býti použiti v zásobárně (prov. skladu) jako pekaři nebo pomocníci a že k jejich stavovským povinnostem, tedy ke službě, patří, aby v pekárně byla vždy čistota a bylo zabráněno všemu, čím by kvalita chleba nebo všeobecný provoz mohl býti ohrožen. Z toho usuzuje zmatečná stížnost, že je des. V., který byl mimo to ve zvláštní službě jako dozorcí desátník, tak i podřízené mužstvo, kterému po skončení třetí sázky nařídil, aby uvedlo zařízení v pekárně v náležitý stav, byli ve službě a že byly rozkazy des. V. maj. pekařskou službu se vztahující nebo s touto související, rozkazy služebními.

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění.

Výrazu »po práci« jest rozuměti tak, že obžalovaný měl daný mu rozkaz provést, až by byl se všemi pracemi, které mu jeho služební povinnost ukládala, v pekárně hotov, tedy po vykonané službě.

Jest samozřejmé, že pro obžalovaného, mekončila se služba skončením výroby chleba, nýbrž že k jeho služebním povinnostem náležely také práce, jichž po výrobě chleba bylo třeba, by pekárna byla uvedena do pořádku.

Nalézací soud vzav za prokázáno, že des. V. dal obžalovanému rozkaz, aby po práci oprášil stěny v pekárně, a, vyloučiv tím služební poměr na straně obžalovaného, dostal se mejen do rozporu se svědeckými výpověďmi des. V. a vojína H., nýbrž zatížil rozsudek také neúplností, ne vzav patrně uvedené svědecké výpovědi v úvahu, přes to že se jich dovolává. Poněvadž okolnosti svědky potvrzené se týkají skutkové podstaty žalovaného trestného činu a mají význam pro výměru trestu, jsou tedy okolnosti rozhodné, zakládá jich opomenutí nalézacím soudem zmatek čl. 5. § 358 v. tr. ř. Slušelo proto zmatečnou stížnost, která se z tohoto důvodu toho zmatku dovolává, uznati důvodněnou po rozumu § 371., odst. 3., č. 1. v. tr. ř. naříditi I. stol., aby věc znovu projednávala.

Zmíněné opomenutí nalézacího soudu způsobilo pak, že nalézací soud i na kvalitu rozkazu des. V. nesprávně nazíral, uznav, že mešlo o služební rozkaz, nýbrž o rozkaz pořádkový, poněvadž prý rozkaz se netýkal služby zásobovací, aniž s ní přímo souvisel.

Nalézací soud při tom přehlédl, že pro posouzení otázky, jde-li o služební rozkaz po rozumu §§ 147.—151. v. tr. z., není směrodatným pouze druh služby, o niž běží, nýbrž také ta okolnost, zda úkony, o které jde, náležejí ke služebním povinnostem vojínovým podle jeho určení ve svazku armády.

(Roz. čj. P 65/24 ze dne 19. března 1924.)

Dr. C. Bařinka:

Příhoda v dopravě

dle zákona ze dne 5./III. 1869 č. 27. ř. z. o ručení železnic v rozhodnutích N. S. *)

Jestli-že cestující o své újmě prodléval mezi jízdu na plošině, jejíž ochranné mříže neuzavřel, není tu příhody, jež by zakládala domněnku, uvedenou v § 1. cit. zákona.

Rv. 691/21.

*) Z časopisu pro žel. právo a politiku.